

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119316205
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119316205.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: BRAMI PLUS s.r.o., so sídlom Spišská Nová Ves, Hviezdoslavova 462/29, IČO: 45682607, zastúpený: Advokátska kancelária Taragel a Akram, s.r.o., so sídlom Spišská Nová Ves, Starosaská 11, IČO: 50413091 p r o t i žalovanému: U. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. Q. XXX, zastúpený: Mgr. Karol Ševce, advokát, so sídlom v Prešove, Hlavná 29, o zaplatenie 396 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 25.06.2021, č. k. 11Csp/216/2019-151, takto jednohlasne

r o z h o d o l :

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 126 Eur s úrokmami z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 126 Eur od 17.7.2019 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

III. Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,76%.

2. Vychádzal z ustanovení § 488, § 489, § 522, § 523, § 563, § 567 ods. 2, § 666, § 664, § 719 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že mal za preukázané, že prenajatý sporný dom v D. má charakter rodinného domu s X bytovými jednotkami, čo vyplynulo z popisu tohto objektu, či už žalovaným alebo svedkyňou D., ale aj internetovej fotografie danej nehnuteľnosti. Napokon to, že ide o rodinný dom, potvrdila na poslednom pojednávaní aj právna zástupkyňa žalobcu. Konštatoval, že žalobca si bol vedomý toho, že musí mať súhlas od prenajímateľa na prenechanie nehnuteľností do užívania ďalším osobám, nakoľko sám konštatoval toto svoje oprávnenie v spornej podnájomnej zmluve v článku I. bode 2 a napokon tvrdila to aj jeho právna zástupkyňa na pojednávaní. Zistil, že z nájomnej zmluvy uzavretej medzi prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom z 01.05.2017 tento súhlas na uzatvorenie podnájomných zmlúv s ďalšími osobami nevyplýva. V zmluve je totiž uvedené len to, že objekt nájmu sa prenecháva na využívanie XX osobám a keďže nájomcom je právnická osoba, u ktorej sa predpokladá aj väčší počet zamestnancov, uvedená dohoda o využívaní XX osobami sa týka len užívania nehnuteľností žalobcom s limitom XX ľudí. Z textu nájomnej zmluvy vôbec nevyplýva, že by prenajímateľ dal súhlas

žalobcovi na to, aby uzatvoril podnájomné zmluvy s inými osobami. Na základe uvedeného dospel k záveru, že nedostatok tohto písomného súhlasu prenajímateľa na podnájom iným osobám spôsobuje absolútnu neplatnosť podnájomnej zmluvy pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Pri závere o absolútnej neplatnosti podnájomnej zmluvy, žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu vo výške primeraného nájomného, ale len za obdobie, počas ktorého reálne užíval spornú miestnosť. Toto primerané nájomné možno stotožniť s dohodnutým nájomným, ktorého výšku žalovaný ani nespochybnil. Žalovaný užíval miestnosť č. 3 od 17.09.2018 do 30.09.2018. Ide o 14 dní, za ktoré pomerná časť dohodnutého nájomného je 126 eur. Na základe uvedeného priznal žalobcovi nárok len na zaplatenie 126 eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že aj v prípade platnosti podnájomnej zmluvy, bolo v spore preukázané, že žalovaný v októbri 2018 už prenajatú miestnosť neužíval a užívali ju celkom iné osoby. Vyplýva to z výpovedi svedkov a fotografií tejto miestnosti. Konštatoval, že žalovaný mal, hoci aj v tejto miestnosti jednu igelitovú tašku so svojimi vecami neznamená, že túto miestnosť užíval, ako tvrdil žalobca. Podstatou nájomného vzťahu (a aj podnájomného) je, aby prenajímateľ zabezpečil nájomcovi plný a nerušený výkon práv spojených s užívaním bytu (§ 687 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V danom prípade však žalobca túto svoju povinnosť nemohol zabezpečiť, keď v októbri 2018 miestnosť č. X prenajal iným osobám. Právo na nájomné mu preto za tento mesiac nevzniklo, iný výklad by bol v rozpore s princípom spravodlivosti a priznanie nároku by bolo v rozpore so zásadou dobrých mravov podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 a § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V spore bol úspešnejší žalovaný a preto nárok na náhradu trov konania vznikol žalovanému a vychádzajúc zo zásady pomeru úspechu strán v spore, súd mu priznal nárok vo výške 36,36%.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Mal za to, že súd prvej inštancie si v napadnutom rozhodnutí odporuje, keď v jednej chvíli uvádza zákonnú definíciu bytu a následne dôjde k presvedčeniu, že predmetom nájmu v zmysle podnájomnej zmluvy je byt, a to napriek tomu, že v súdnom konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané naplnenie aj v napádanom rozhodnutí citovanej definície bytu, kedy predmet nájmu v zmysle podnájomnej zmluvy nespĺňa jednu zo základných vlastností na to, aby mohol byť za byt považovaný, a to je že nebol rozhodnutím stavebného úradu určený na trvalé bývanie ako bytová jednotka. Rozhodujúce pre posúdenie, či súbor miestností (jednotlivá obytná miestnosť) je bytom, je právny stav založený právoplatným rozhodnutím stavebného úradu o povolení užívania stavby, príp. o zmene účelu jej užívania, nie faktický stav jej užívania alebo vôľa účastníkov nájomnej zmluvy. Nehnuteľnosť, ktorú žalobca v A. v čase uzatvorenia podnájomnej zmluvy prenajímal je rodinným domom s niekoľkými izbami, kuchynským vybavením, sociálnym vybavením a inými spoločnými priestormi a k takémuto záveru napokon súd prvej inštancie sám v bode 35 dospel, keď konštatuje, že má za preukázané, že prenajatý sporný dom v D. má charakter rodinného domu. Odhliadnuc od uvedeného súd prvej inštancie posudzoval nájomnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a vlastníkom nehnuteľnosti aplikujúc právny poriadok Slovenskej republiky, čo je však podľa názoru žalobcu nesprávne, keď sa uvedená nájomná zmluva uzatvárala v A., týka sa nehnuteľnosti v A. a jednou jej stranou je nemecký občan, a preto sa na ňu musí aplikovať právny poriadok A. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaný sa sám rozhodol nevyužívať svoje práva nájomcu a neužívať predmet podnájmu, keď dobrovoľne odišiel z predmetu podnájmu s takmer všetkými svojimi vecami. Žalovaný si následne v predmete podnájmu už len vyzdvihol jednu igelitku, pričom neprejavil záujem využívať svoje práva plynúce mu z podnájomnej zmluvy. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by na predmet podnájmu v čase, kedy si prišiel pre svoje veci, teda v čase účinnosti podnájomnej zmluvy, mal žalobca uzatvorené podnájomné zmluvy na rovnaký predmet podnájmu s inými podnájomcami. Žalobca žalovanému umožnil počas celej doby trvania zmluvy užívanie predmetu podnájmu a žiadnym spôsobom mu v tom nebránil, o čom svedčil aj fakt, že žalovanému nebolo bránené aby sa dostal do predmetu nájmu a taktiež žalovaný našiel veci po ktoré sa vrátil tam kde ich nechal - v predmete podnájmu, čo sám potvrdil. Žalobca považoval odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie za nedostatočné, nakoľko z mnohých jeho častí nevyplýva, akými úvahami sa súd pri aplikácii jednotlivých noriem riadil a z čoho vyvodzoval svoje právne posúdenie. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v jeho napadnutom rozsahu tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie a zaviazhe žalovaného na zaplatenie trov konania žalobcovi v rozsahu 100 %, prípadne, aby odvolací súd rozsudok v jeho

napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby mu priznal aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný uviedol, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za správny čo do zistenia skutkového stavu ako aj právneho posúdenia. Stotožnil sa s odôvodnením súdu prvej inštancie a nad rámec tohto odôvodnenia uviedol, že v konaní poukázal na skutočnosť, že podnájomná zmluva je neplatná podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 686 Občianskeho zákonníka, pretože výška náhrady za užívanie nebola rozčlenená na výšku nájomného a výšku úhrad za plnenia spojené s užívaním bytu alebo spôsob ich výpočtu. Považoval za rozhodujúce, že v izbe boli ubytovaní ďalší ľudia a preto žalobcov nárok nie je dôvodný, nakoľko by žalobca obdržal plnenie za tu istú izbu a ten istý čas dvakrát, čo by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Sám žalobca v odvolaní uznal, že tam bývali aj iní ľudia. Nakoniec uviedol, že skutočnosť, že záväzkový vzťah sa spravuje poriadkom Slovenskej republiky nebolo v obdobnom konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 9Csp/257/2019 v konaní sporné. Išlo o obdobný spor, v ktorom žalobca požadoval náhradu za užívanie od jeho dcéry, ktorá bývala v rozhodnom čase v A. s ním. Poukázal na čl. VI. ods. 1 a 2 zmluvy, ktorá upravuje uvedenú skutočnosť. Navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

8. K vyjadreniu žalovaného žalobca opätovne uviedol, že, v súdnom konaní nebolo preukázané, že predmetom podnájomnej zmluvy bol byt, ale izba v rodinnom dome, a teda nie je možné aplikovať osobitné ustanovenia o nájme bytu obsiahnuté v Občianskom zákonníku ako špeciálnu právnu úpravu, keď vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že ide o nájom bytu. Uvedené vyjadrenie žalovaného o neplatnosti podnájomnej zmluvy z dôvodu jej neurčitosti považoval za nesprávne. Taktiež mal za to, že si žalovaný nesprávne interpretoval odvolanie žalobcu v časti rozporovania aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky na prejednávany prípad. Žalobca v odvolaní rozporoval nesprávnu aplikáciu právneho poriadku Slovenskej republiky súdom na nájomnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a vlastníkom nehnuteľnosti, a nie na podnájomnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti žalobca trval na podanom odvolaní a navrhuje, aby súd rozhodol tak ako je v ňom uvedené.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V prvom rade sa odvolací súd vypořiadal s odvolacou námietkou žalobcu o nedôvodnosti aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky na posúdenie nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a vlastníkom nehnuteľnosti.

11. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcov alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Novoty v odvolacom konaní sú prípustné iba za podmienok ustanovených vyššie citovaným § 366 CSP.

12. Ustanovenie § 366 CSP má základ v koncentrácii konania podľa § 153 a 154 CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP.

13. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky

procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len za splnenia podmienok uvedených v § 366 CSP. V ostatných prípadoch prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní.

14. Žalobca prvýkrát uviedol skutkové tvrdenia týkajúce sa nesprávnosti aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky na posúdenie nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a vlastníkom nehnuteľnosti až v odvolaní, pričom nepreukázal, že by tieto skutkové tvrdenia nemohol bez svojej viny uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie a nejde ani o iný z prípadov uvedených v ust. § 366 pod písm. a/ až c/ CSP.

15. Z dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že strany sporu uzavreli dňa 17.09.2018 medzi sebou písomnú zmluvu o podnájme podľa § 666 Občianskeho zákonníka na dobu neurčitú, ktorou žalobca ako prenajímateľ dal do prenájmu žalovanému izbu č. X v rodinnom dome v X.. V zmysle čl. I tejto zmluvy má prenajímateľ výlučné právo užívať nehnuteľnosť nachádzajúcu sa adrese M.. XX XXXXX E.-D., a to na základe nájomnej zmluvy uzatvorenej s vlastníkom nehnuteľnosti dňa 17.04.2018. V uvedenej zmluve o podnájme zo dňa 17.09.2018 si strany sporu ako jeden zo spôsobov ukončenia zmluvy dohodli písomnú výpoveď s výpovednou dobou jedného mesiaca počítanou od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola výpoveď doručená. Žalovaný listom zo dňa 29.09.2018 vypovedal zmluvu o nájme uzavretú dňa 17.09.2018 k 30.09.2018. V zmysle dohodnutej výpovednej doby zmluvný vzťah mal byť ukončený ku dňu 31.10.2018.

16. Súd prvej inštancie aplikoval osobitné ustanovenia Občianskeho zákonníka o nájme bytu na zistenie o absencii súhlasu vlastníka rodinného domu na uzatvorenie podnájomných zmlúv a dospel k záveru o absolútnej neplatnosti podnájomnej zmluvy zo dňa 17.09.2018 a vzniku nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 126 eur za reálne využitie spornej bytovej jednotky/miestnosti. V zmysle odvolacích námietok žalobcu bol sporný záver súdu prvej inštancie o charaktere predmetu nájmu (izby) ako bytu v rodinnom dome, pre absenciu rozhodnutia stavebného úradu o jeho určení ako bytovej jednotky na trvalé bývanie. Za situácie, ak súd 1. inštancie vyslovil predbežný právny názor o tom, ako bude právne hodnotiť nárok žalobcu a žalobca mal o tom vedomosť (súd 1. inštancie ho vyzval na predloženie písomného súhlasu vlastníka nehnuteľnosti na možnosť nájomcu uzatvárať podnájomné zmluvy), mal žalobca v konaní pred súdom 1. inštancie preukázať svoje tvrdenie, že ide o izby v rodinnom dome, čo sa však nestalo.

17. Odhliadnuc od uvedeného však odvolací súd poukazuje na to, že k zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, došlo z dôvodu, že priznanie požadovaného plnenia, ktoré formálne obsahu zmluvy zodpovedá, by odporovalo dobrým mravom podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný už vo svojom odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 27.07.2019 (č. I. 83 spisu) poukázal na to, že po odchode z A. žalobca ubytoval ďalšie osoby, čo vie svedecky ako aj fotodokumentáciou dokázať.

18. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

19. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú strana sporu vôbec netvrdila

a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre stranu väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.

20. Podľa ust. § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

21. Žalovaný uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k jeho tvrdeniu, že v októbri 2018 už prenajatú miestnosť neužíval a užívali ju celkom iné osoby, keď z výpovedi svedkov D. M., T. D. a E. O. vyplynulo, že po vysťahovaní sa žalovaného, asi o týždeň do tejto pôvodne ním užíwanej miestnosti, sa nasťahovali iní ľudia. Napokon sám žalobca v odvolaní uznal, že tam bývali aj iní ľudia. V dôsledku unesenia bremena skutkových tvrdení a dôkazného bremena žalovaného o tom, že po jeho odchode z A. boli v jej izbe ubytované ďalšie osoby, v dôsledku čoho žalobcovi žiadna ujma vzniknúť nemohla, zároveň žalovaný nemal zabezpečený so strany prenajímateľa plný a nerušený výkon práv spojených s užívaním izby, priznanie ďalšieho peňažného plnenia v rozsahu nad právoplatne priznanú sumu 126 eur za obdobie od 17.09.2018 do 30.09.2018 s príslušným úrokom z omeškania by teda odporovalo dobrým mravom. Platí totiž ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O to viac to platí v situácii, ak žalobca po odchode žalovaného z A. umožnil počas plynutia výpovednej doby iným osobám užívať predmet podnájmu, čím reálne znemožnil užívanie časti prenechanej nehnuteľnosti žalovaným.

22. Odvolací súd sa aj vyporiadal s odvolacou námietkou žalobcu, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je nedostatočné, nakoľko z mnohých jeho častí nevyplýva, akými úvahami sa súd pri aplikácii jednotlivých noriem riadil a z čoho vyvodzoval svoje právne posúdenie. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (RuizTorija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

23. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie dostatočne jasne vysvetlil, z akých dôvodov zamietol žalobu v časti prevyšujúcej priznanú sumu 126 eur za obdobie od 17.09.2018 do 30.09.2018 s príslušným úrokom z omeškania pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP.

24. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov II. a III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).